

Nikdo neví jak a nikdo neví proč,
dneska přijel na náměstí kolotoč.
Nikdo ale na něj ani nevzkročí,
E(I) E(II) E(IV) E(II)E(I)E(II)E(I)
jinak rychle pozná, jak s ním zatočí.

Osamělá růže je jak na trní,
čeká jen, až se čas noci naplní.
Bojí se tmy a tak čeká na ráno,
nikdy neměla na růžích ustláno.

R: Jenom netopýr zase má noční můru
visí hlavou dolů a nemůže spát.
Myslí na to, proč je svět nohama vzhůru,
proč se musí každou noc něčeho bát.

Klobouk prosil přede dveřmi ústavu:
„Jen mě pustte dovnitř, já jsem na hlavu.“
Nevěsta se těšila na zasnuby,
dostala však od milého do huby.

Pak se ozval zub: „Račte mě poslouchat,
můžu se tu samou nudou ukousat.
Mám už plný zuby vašich sladkých vět,
nenechám se zviklat, na to vemte jed.“

R: Jenom netopýr zase má noční můru
visí hlavou dolů a nemůže spát.
Myslí na to, proč je svět nohama vzhůru,
proč se musí každou noc něčeho bát.

Had se smýk a odplazil se pod kámen,
nebyl ve své kůži, byl dnes otráven.
Oběšenec měl už všechno na háku,
tak řekl: „Co vám visím, pane Nováku?“

Slunečník už zase křičel z plných plic,
že se nechce v noci dívat na měsíc.
Kat nadával smrti, že se ulejšvá:
„No tak pohni kostrou, ať to ubejšvá!“

R: Jenom netopýr zase má noční můru
visí hlavou dolů a nemůže spát.
Myslí na to, proč je svět nohama vzhůru,
proč se musí každou noc něčeho bát.